

คณะสงฆ์จีนเดินทางไปอัญเชิญพระพุทธรูป

(จาก “บันทึกกระเบื้องจารที่คุบัว” โดย พระราชกวี (อ่ำ คุ้มทัตโต)

พระถังซัมจั๋ง (พ.ศ. ๑๑๓๒-๑๑๘๘) เขียนไว้ในจดหมายเหตุของท่านว่า เดินทางไปถึง บริเวณลุ่มน้ำคงคาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ สมตฤ ได้เขียนไว้ว่า ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จากนี้...มีแคว้น ซีลีซาตอลอ (ศรีเกษตร พม่า)...แคว้น ดุยลอปาทิหนังสือเมืองทองอ่านว่า สู้ยลือปิงตี้ ภาษากลางอ่านกันว่า จุยล่อพัตตี้ ฝรั่งนิยามว่า โตโลโปติ (TO-LO-PO-TI ถ้าอ่าน ดุลลอปติ จะใกล้เคียงว่า ดุยลอปาทิ) ไทยกลับมาว่า ทวารวดี ก็ไม่ตรงกับกรุงเทพทวารวดี คือ ทวารวดี หรือ ไทยทวารวดี

สมณะจิ่งเจ้ง เดินทางไปชมพุทวิป พ.ศ. ๑๒๓๒-๑๒๓๕ เขียนเล่าเรื่องพระมหากษัตริย์ ประทีป ว่า เมื่อเยาว์วัยติดตามโยมผู้ชายมีอาชีพทางเดินเรือไปถึงแคว้น สู้ยลือปิงตี้ (ทวารวดี นครปฐม) ได้บรรพชาเป็นสามเณร ได้กลับไปอุปสมบทกับพระถังซัมจั๋ง ณ เมืองจีน และในจดหมายเหตุของท่านได้บันทึกพระสมณทูตไว้ ๕๔ องค์ ในจำนวนนี้มีองค์หนึ่งได้มาไหว้จึงไปสร้างตัวหนังสือจีนเป็นลายว่า “พ่อบ๊าก” ซึ่งลายสือนั้นแสดงถึงว่า ยังเป็นป่า ต้นไม้ ภูเขา อยู่ ซึ่งยืนย่นสมัยก่อนการสร้าง

คำชื่อและเสียงอ่านจีนแต่จิวว่า สู้ยลือปิงตี้ ซึ่งไทยนำมาในชื่อว่า ทวารวดี (สันสกฤตว่า ทวารวดี แปลว่า เมืองมีประตู เป็นชื่อเมืองพระรามก่อน พ.ศ. ประมาณ ๑,๕๐๐ ปี และอยู่ในชมพูทวีป) ตามเสียงอ่านใกล้เคียงกับเสียงกล่าวชื่อ สุวัณณภูมิในเสียงสันสกฤต ว่า สุวรรณภูมิ

พระถังซัมจั๋ง คงได้ยืมชื่อสุวัณณภูมิ ซึ่งเป็นชื่อที่มีกล่าวใน เรื่องพระพุทธรูปศาสนาพุทธ และเฉพาะที่พระโสณอุตตมา พระถังซัมจั๋งรู้ทั้งภาษามคธและภาษาสันสกฤตดี จึงรู้ความหมายของสุวัณณภูมิคือ ดินทอง หรือ เมืองทอง อันเคยมีชื่อเป็นที่รู้จักกันในหมู่ชาวจีนแล้วว่า กิมหลิน กิมตั้ง กิมจิว กับรู้ว่า ถิ่นนี้เป็นที่อยู่ของพวกกลัวะ ลัว ซึ่งในชื่อชาวจีนเขาเรียกว่า ลือ หรือ หลอ

ฉะนั้น พระถังซัมจั๋งตั้งคำในเสียงและลายสือจีนซึ่งอ่านตามตามคำจีนแต่จิวว่า “สู้ยลือปิงตี้”

ลายสือจีนเขาอ่านเป็นเสียงและมีความหมายอยู่ในลายเส้น

-สุข ดุย ถิ่นทาง ลือ คนไทยลวะ

-ปิงปิง ข้าว,บิณฑบาต,

-พระ ตี้ ตี้ ที่ราบสวยงาม เมื่ออ่านลายเส้นแล้ว สุข ดุย แยกออกเป็น ๔ คำหมายคือ กงู

หี หู่วขวาคือ แหลมไซ่ง่อนคล้ายหู้ง อยู่ขวามือเวลาเข้ามา ไช ซ้าย มือซ้าย ทางซ้ายมี กว๊วย พระจันทร์ เดือน คือ แหลมทองถึงมลายูมีรูปคล้ายพระจันทร์แรมแว้ว โท้ว ที่ดินตามความหมายนี้จะมองเห็นที่ดินอ่าวแหลมส่วนนี้ตลอด ลือ หลอ แยกเป็นสองคำ ซี คือสี่ ชูย อุย คุณธรรม ของอยู่นานประจำ คือพวกกลัวะ

ไทยลว่าไปเป็นชาวจีน คือพวกแซ่ลื้อ ปึง ปึง แยกออกเป็นสองคำ คือ กิม ทอง เมื่อเข้า
กับศัพท์อื่นหมายถึงโลหะ เหล็ก

ปึง ปึง คือข้าว แต่เมื่อรวมกันเข้าอย่างนี้หมายถึงบาตรและบิณฑบาต จึงหมายถึงพระ ตี
ตี แยกออกเป็นสองคือ กวัง กว่าง ตี ตี ที่ราบต่ำ และตีนี้อ่านเป็น “สี” แปลว่า ผู้หญิงสวยได้อีก

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงได้ความหมายในชื่อจีน ระบุว่า “เมืองทอง หรือเมืองไทย” ไม่ได้เข้า
เรื่องกับชื่อทวารวดี (เมืองมีประตู่) เลย เมื่อไทยเอาคำของจีนที่ฝรั่งนิยามไว้อย่างผิด ๆ ความหมาย
ของเขาบรรยายให้เขาฟังนั้น จีนที่มีความรู้ลายสือของเขา-เขาก็นั่งหัวเราะเท่านั้น